

Dr Robert A. Peterson, Theology of Luke-Acts, sesja 13, Johnson, Wytyczne dotyczące czytania Dziejów Apostolskich, Drogowskazy strukturalne.

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 13, Dennis Johnson, Wytyczne dotyczące czytania aktów prawnych, Drogowskazy strukturalne.

Pomódlmy się razem. Łaskawy Ojczy, dziękujemy Ci za całe Twoje Słowo. Dziękujemy Ci za Dzieje Apostolskie Łukasza i modlimy się, abyś pomógł nam zrozumieć przesłanie, zwłaszcza dzisiejszych Dziejów Apostolskich, oraz przestrzegać Twoich przykazań, zaufać Twojej osobie i działać w naszym życiu. Powierzamy siebie i nasze rodziny Twojej opiece i modlimy się przez Jezusa Chrystusa, Pośrednika. Amen.

Korzystamy z książki Dennisa Johnsona „Przesłanie Dziejów Apostolskich”, z której uczymy się czytać Dzieje Apostolskie. Powinniśmy ją czytać w świetle zamierzeń Łukasza, mówi nam, w świetle listów Nowego Testamentu, w świetle Starego Testamentu, a teraz w świetle pierwszego tomu Łukasza.

Krótki prolog Dziejów Apostolskich 1:1 do 3 łączy w sobie dwa tomy Łukasza. Oczywiście musimy to przeczytać. W pierwszej księdze opisałem, Teofilu, wszystko, co Jezus zaczął czynić i czego nauczał aż do dnia, w którym został wzięty w górę po wydaniu przez Ducha Świętego poleceń wybranym przez siebie apostołom.

Po swoich cierpieniach ukazał się im żywy, dając liczne dowody, ukazując się im przez czterdzieści dni i mówiąc o królestwie Bożym. A przebywając u nich, nakazał im nie odchodzić z Jerozolimy, lecz czekać na obietnicę Ojca, o której powiedział: Słyszeliście ode mnie, bo Jan chrzczył wodą, ale wy będziecie ochrzczeni Duchem Świętym nie za wiele dni. Krótki prolog Dziejów Apostolskich łączy w sobie dwa tomy Łukasza, podsumowując treść trzeciej ewangelii, jednocześnie kierując naszą wizję ku temu, co ma nadejść.

Podobnie ewangelia kończy się proroczą interpretacją pism świętych przez Jezusa, stwierdzeniem antycypującym dramat rozgrywający się w Dziejach Apostolskich, poczynając od 24. rozdziału Łukasza. 24. rozdział Łukasza w cudowny sposób łączy się z 1. rozdziałem Dziejów Apostolskich.

Łukasza 24:46 do 49. Poczynając od 44 roku, Jezus im rzekł: Oto moje słowa, które do was mówiłem, gdy jeszcze byłem z wami, że wszystko, co napisano o mnie w Prawie Mojżesza i u proroków, i w Psalmach, musi być spełnione. Wtedy oświecił ich umysły, aby zrozumieli Pisma i rzekł do nich. Tak jest napisane, że Chrystus będzie cierpiał i

trzeciego dnia zmartwychwstanie, i że w imię Jego głoszone będzie wszystkim narodom, poczynawszy od Jerozolimy, pokuta i odpuszczenie grzechów.

Jesteście świadkami tego i oto Ja posyłam obietnicę mojego ojca. Te same słowa, które widzimy w Dziejach Apostolskich 1:1 do 3. Ześlę na ciebie obietnicę mojego ojca, ale pozostań w mieście, aż zostaniesz przyobleczony mocą z wysokości. Podobieństwa pomiędzy ewangelią Łukasza a Dziejami Apostolskimi są liczne.

W ewangelii Jezus otrzymuje Ducha, gdy zostaje namaszczone podczas chrztu, aby głosić dobrą nowinę. W Dziejach Apostolskich Kościół otrzymuje Ducha od uwielbionego Jezusa i głosi cuda Boże. Dzieje Apostolskie 2. W ewangelii Jezus jest sługą pieśni sługi Izajasza.

W Dziejach Apostolskich Kościół jest świadkiem-służbą przewidzianym przez Izajasza, ale jest nim także Jezus. Dzieje Apostolskie 3:13. To prawda. Oczywiście Jezus jest sługą, ale sługą jest także Kościół.

Bóg Abrahama 3:13. Piotr mówi. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka, Bóg Jakuba, Bóg naszych ojców, wychwalał swego sługę Jezusa, którego wydaliście i którego zaparliście się przed Piłatem, gdy ten postanowił go uwolnić. Peter gra twardo, stary.

W Ewangelii Jezus wielokrotnie nazywany jest Panem. W Dziejach Apostolskich Jego chwała i władza jako Pana ukazane są w Jego zmartwychwstaniu. Centralne miejsce słowa, powitanie pogan, nadejście zbawienia i wiele innych tematów ściśle wiąże Dzieje Apostolskie z ewangelią Łukasza, wymagając, abyśmy przestudiowali oba tomy razem, aby zrozumieć którykolwiek z nich.

Jak powiedzieliśmy na samym początku tych wykładów, mamy czytać Łukasza i Dzieje Apostolskie oddzielnie, a następnie czytać je razem jako Łukasza i Dzieje Apostolskie. Musimy zrobić obie te rzeczy. Mamy także czytać Dzieje Apostolskie w świetle ich struktury.

Łukasz dobrze pisze po grecku. Posługuje się słowem pisanym jak u siebie, a jego umiejętność posługiwania się językiem jest oczywista. Aby przez niego mogło dojść do jego przesłania, przesłania Bożego, czyli trzeba zwrócić uwagę na sposób, w jaki rzemieślnik złożył swoje księgi.

Czy istnieją nadrzędne tematy, które prowadzą nas przez ciąg wydarzeń, które znajdujemy w Dziejach Apostolskich? Czy istnieją ramy, struktura, które pomogą nam zobaczyć, jak jedna sekcja prowadzi do następnej? Warto zwrócić uwagę na cztery sygnały strukturalne, za pomocą których Łukasz wskazuje nam drogę w tej relacji. Drogowskazy strukturalne w narracji Dziejów Apostolskich. Chciałbym po prostu przeczytać streszczenie i zarys tychże.

Po pierwsze, połączenie Dzieje Apostolskie 1:8 i 9:15. Po drugie, podsumowania rozproszone po całej księdze Dziejów Apostolskich. Trzy powtarzające się relacje to: Duch w czasie Pięćdziesiątnicy, nawrócenie Korneliusza i oczywiście nawrócenie Saula.

Każdy z nich się powtarza. Istnieją co najmniej dwa konta, czasem trzy. I po czwarte, znaczenie głoszenia w Dziejach Apostolskich.

Są to struktury w narracji, które służą jako drogowskazy. Pozwalają nam czuć się na swój sposób. Umieściliśmy tę strukturę, i tę, i tę, i teraz lepiej widzimy całość i wzajemne powiązania części.

Numer jeden, Dzieje Apostolskie 1:8 i 9:15. Często zauważa się, że Dzieje Apostolskie 1:8, zawierające obietnicę Jezusa dotyczącą Ducha i rolę Apostoła jako jego świadków, dają zarys etapów głoszenia ewangelii. Dzieje Apostolskie 1,8, ale otrzymacie moc, gdy zstąpi na was Duch Święty, i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie, w całej Judei i Samarii, i aż po krańce ziemi. To znaczy Jerozolima, Judea i Samaria razem wzięte, aż po krańce ziemi.

Johnson robi to w ten sposób. Zauważamy, że ewangelia rozprzestrzeniała się w Jerozolimie, rozdziały 1 do 7, przez Judeę i Samarię, rozdziały 8 do 12, aż do ostatniej części ziemi, rozdziały 13 do 28. Jeszcze raz Dzieje Apostolskie 1:8 ustalają ten program, a pozostała część Dziejów Apostolskich jest zgodna z tym wzorem.

Świadków Jezusa można znaleźć w Jerozolimie, rozdziały od 1 do 7, w Judei i Samarii, rozdziały od 8 do 12, aż po krańce ziemi, rozdziały od 13 do 28. To oczywiście wiąże się z ekspansją geograficzną, ale to nie wszystko. pieszo tutaj niż mile. Wszystko zaczyna się w Jerozolimie, cytuję, mieście wielkiego króla, Psalm 48.2, miejscu sanktuarium, świątyni, centrum kultu Boga żywego przez Izrael.

Pod koniec Dziejów Apostolskich Paweł, zwiastun słowa Pańskiego, dotarł do Rzymu, miasta Cezarów, centrum pogańskiej potęgi światowej. Słowo przekroczyło nie tylko dystans przestrzenny, ale także dystans religijny, etniczny i kulturowy. Słowo o tym zbawieniu, Dzieje Apostolskie 13:26, w Antiochii Pizydyjskiej, mówi Paweł, bracia, synowie rodziny Abrahama i ci spośród was, którzy boją się Boga, zostało nam przesłane poselstwo tego zbawienia.

Słowo o tym zbawieniu, Dzieje Apostolskie 13:26, dotarło nie tylko do narodu żydowskiego w Ziemi Świętej, ale także do ludności rozproszonej po całym Cesarstwie Rzymskim. Co więcej, nie tylko do Żydów, wywodzących się od ojców, ale także do Samarytan, do pogańskich prozelitów, do pogan bogobojnych, a nawet do pogan uwikłanych w bałwochwalstwo.

Powiem coś o tych grupach. Słowo zbawienia dotarło nie tylko do Żydów w Ziemi

Świętej, ale także do Żydów rozproszonych po całym Cesarstwie Rzymskim. Co więcej, nie tylko wobec Żydów pochodzących od ojców, o których mowa w Dziejach Apostolskich 13:26, pojęcie, jeśli nie same słowa, ale także Samarytanie, mówi Johnson, których dziedzictwo religijne i etniczne, choć związane z Żydami, zostało skażone przez małżeństwa mieszane i pogański synkretyzm. Bóg przynosi im ewangelię.

To częściowi Żydzi. Mają krew żydowską i inną krew zmieszaną razem. Religijne i etniczne dziedzictwo Samarytan, choć spokrewnione z Żydami, jest skażone małżeństwami mieszanymi i pogańskim synkretyzmem.

To wina Babilończyków. Praktykowali wędrówkę ludów. To jest złe.

To wina Asyryjczyków. Asyryjczycy z Królestwa Północnego. Kiedy podbili, kiedy Asyryjczycy podbili Królestwo Północne w 722 rpn, wyeliminowali każdego, kto był zdolny do buntu przeciwko Asyrii.

Zostawili tam biednych i innych, którzy nie stanowili dla nich zagrożenia, i przyprowadzili ludzi. Praktykowali wędrówkę ludów. Sprowadzili obcokrajowców. Pomyślano, że ci ludzie przez lata nie będą nawet w stanie się porozumieć.

Nie zamierzają buntować się w ten sposób przeciwko rządowi asyryjskim. I tak Królestwo Północne nie stało się już więcej, lecz satelitą Asyrii, a produktem tych obcych, którzy przybyli wraz z biednymi Żydami, którzy pozostali, zrodzili się Samarytanie, którymi pogardzali, cytuję, Żydzi czystej krwi, zamknij cytaty i których Jezus uczynił bohaterami swoich przypowieści. Aby pokazać, zwłaszcza u Łukasza, gdzie mamy przypowieść o dobrym Samarytaninie, że dobra nowina dociera do wszystkich.

Dzieje Apostolskie pokazują, że ewangelia dociera jedynie do Żydów, Samarytan i pogańskich prozelitów. Oznacza to, że poganie, przyciągnięci żydowskim monoteizmem i jego kodeksem etycznym, w rzeczywistości zostali obrzezani i zobowiązali się do Jahwe, Pana Izraela, i w pewnym sensie stali się Żydami. Byli to pogańscy prozelici, którzy zostali Żydami.

Pogańscy bogobojni to także ci, których pociągał monoteizm i żydowska etyka, przeciwstawiając się pogańskiemu politeizmowi i niemoralności, lecz nie poddali się obrzezaniu i nie stali się Żydami. I nawet ewangelia dotarła nawet do pogan pograżonych w bałwochwalstwie. Opierając się na słowach obietnicy Jezusa, Łukasz podkreśla potężną moc Ducha Bożego, wyrzucającego boską żywotność, czystość i łaskę ze starożytnego świętego miejsca, aby podporządkować narody odkupicielskiemu panowaniu Pana i Jego Chrystusa.

W Dziejach Apostolskich 9:15 inna wypowiedź Jezusa uzupełnia obietnicę z Dziejów Apostolskich 1:8. Do Saula, który miał zostać Pawłem, mówi Bóg, do Ananiasza, który musiał być śmiertelnie przerażony, jego zadaniem było porozmawiać z Saulem, którego Pan poniżył i przyprowadził do siebie, Jezus przyprowadził do siebie. Panie, od wielu słyszałem o tym człowieku, ile zła wyrządził Twoim świętym w Jerozolimie. I tutaj ma władzę, Dzieje Apostolskie 9:14, od arcykapłanów, aby związywać wszystkich, którzy wzywają Twojego imienia.

Ale Pan mu powiedział: Idź, bo on jest moim wybranym narzędziem, aby nieść moje imię przed poganami, królami i synami Izraela. Zatem Johnson twierdzi, że są to kluczowe teksty wskazujące na postęp ewangelii w Dziejach Apostolskich. W 9,15 kolejna wypowiedź Jezusa uzupełnia obietnicę z Dziejów Apostolskich 1,8 , sugerując bardziej szczegółowo treść trzeciego głównego rozdziału księgi, czyli apostołskiego świadectwa aż po krańce ziemi.

To stwierdzenie opisuje Saula z Tarsu, świadka, którego misja dominuje w rozdziałach od 13 do 28. „ ale Pan powiedział do Ananiasza: idź, ten człowiek jest wybranym naczyniem należącym do mnie, aby nosić moje imię przed poganami i królami i synów Izraela”. Dzieje Apostolskie 9:15. Podobnie jak w Dziejach Apostolskich 1:8, widzimy tu trzy sfery świadectwa. Jeden, poganie; dwa, królowie; i trzech synowie Izraela.

Ten potrójny opis dobrze podsumowuje cele nauczania Pawła. Jak zapisał Łukasz, jego uwaga skupiła się głównie na poganach (rozdziały od 13 do 20). Jego przemówienia przed królami i władcami, rozdziały 24 do 26, a także jego świadectwo złożone swojemu ludowi, synom Izraela, rozdziały 22 i 28.

Jeszcze raz. Zatem to, co mówi Dennis Johnson, Dzieje Apostolskie 1:8 są programowe dla całej księgi, a Dzieje Apostolskie 9.15 są programowe dla drugiej połowy, jeśli tak wolisz, dla połowy dotyczącej Pawła. Pokazuje jego świadectwo przed poganami, rozdziały od 13 do 20, przed królami, od 24 do 26, a także jego świadectwo wobec Żydów, szczególnie w rozdziałach 22 i 28.

Zatem ostatnie słowa Pawła zawarte w Dziejach Apostolskich zawierają nagane skierowaną do Izraela, przypominającą prorocze świadectwo Szczepana przeciwko sztywności karku oraz zatwardziałości serca i słuchu. Rozdziały 7.51 do 53. Szczepan jest pobożnym diakonem i chłopce, jak nam mówi, on także przekazuje trudne przesłanie.

Przez to zostaje ukamienowany na śmierć. Dzieje Apostolskie 7:51 Wy, ludzie o twardym karku, nieobrzezani serca i uszu, zawsze sprzeciwiacie się Duchowi Świętemu. Tak jak robili to wasi ojcowie, tak i wy.

Którego z proroków nie prześladowali wasi ojcowie? I zabili tych, którzy wcześniej zapowiadali przyjście sprawiedliwego, którego teraz zdradziliście i zamordowaliście, którzy otrzymaliście Prawo przekazane przez aniołów, a nie zachowaliście go. Whoo ! Palące, gorące kazanie. Gorące kazanie.

Człowiek! Whoo ! Dobranoc. Ostatnie słowa Pawła zawarte w Dziejach Apostolskich przypominają nam słowa Szczepana. 7:51 do 53.

Połączone z wyrazem pełnego nadziei oczekiwania, że poganie przyjmą ewangelię. Wróćmy do Dziejów Apostolskich 28. Wydaje mi się, że spędziliśmy dużo czasu na Łk 1:1 do 4. Łk 24, Dzieje Apostolskie 1, przejdźmy przez werset 8, a następnie Dzieje Apostolskie 28.

Zatem to początek i koniec tych rzeczy jest najbardziej znaczący dla uporządkowania materiału. 28:25 do 29. 23, gdy wyznaczono mu dzień, przyszli do niego, w większej liczbie przyszli do niego do jego mieszkania.

Mówimy o Żydach. Od rana do wieczora wykładał im, świadcząc o królestwie Bożym i próbując ich przekonać o Jezusie, zarówno na podstawie Prawa Mojżeszowego, jak i proroków. I niektórzy uwierzyli w to, co powiedział, inni zaś nie uwierzyli.

I nie zgadzając się między sobą, odeszli po tym, jak Paweł wydał jedno oświadczenie. „Słusznie Duch Święty mówił do waszych ojców przez proroka Izajasza: Idźcie do tego ludu i powiedzcie: Rzeczywiście usłyszycie, ale nigdy nie zrozumiecie. I rzeczywiście będziesz widzieć, ale nigdy nie dostrzeżesz. Bo serce tego ludu otępiało i uszami ledwo słyszą. I zamknęli swoje oczy, aby oczami nie widzieli i uszami nie słyszeli, i sercem nie rozumieli, i nie nawrócili się, a Ja ich uzdrowiłem. Niech więc wam będzie wiadome, że to zbawienie Boże zostało zesłane poganom”.

Będą słuchać. Mieszkał tam na własny koszt całe dwa lata i przyjmował wszystkich, którzy do niego przychodzili, głosząc królestwo Boże i nauczając o Panu Jezusie Chrystusie z całą śmiałością i bez przeszkód. To rzeczywiście są ważne drogowskazy, prawda? Te dwie obietnice Jezusa, Dzieje Apostolskie 1:8, Dzieje Apostolskie 9:15, wyznaczają nam nadrzędne ramy dla 28 rozdziałów Dziejów Apostolskich, w których Łukasz opisuje rozprzestrzenianie się słowa zbawienia.

W rozdziałach od 1 do 7 Jerozolima, Piotr, Szczepan i Saul aprobują śmierć Szczepana. 1 do 7, Jerozolima, Piotr, Szczepan i Saul aprobują śmierć Szczepana. 8 do 12, Judea i Samaria, Saul inicjuje rozproszenie.

Filip do Samarii, Etiopczyk, Saul i Saul nawrócili się. Piotr inicjuje misję pogańską. 1 do 7, Jerozolima, 8 do 12, Judea i Samaria, 13 do 28, ostatnia część ziemi.

8 do 12, Judea i Samaria, Saul inicjuje rozproszenie. Nie taki był jego cel, ale taki był cel Boga. Bóg posłużył się głównym prześladowcą, aby szerzyć ewangelię, wypędzając apostołów i świadków z Jerozolimy, a następnie go nawrócić.

Filip do Samarii, do Etiopczyka, Saul nawrócił się. Piotr inicjuje misję pogańską. 1 do 7, Jerozolima, 8 do 12, Judea i Samaria, 13 do 28, ostatnia część ziemi.

Paweł/Piotr potwierdza misję pogańską. 13 do 20, przed poganami. 24 do 26, przed Królami.

22 przecinek 28, przed synami Izraela. Jeszcze raz, od 13 do 28, ostatnia część ziemi. Paweł/Piotr potwierdza misję pogańską.

13 do 20, Paweł przed poganami. 24 do 26, przed Królami. 22 i 28, Paweł przed synami Izraela.

Kolejnym zestawem strukturalnych drogowskazów w narracji Dziejów Apostolskich są streszczenia. W większych sekcjach metoda Łukasza polega na dostarczaniu nam migawek lub winiet rozwoju życia i świadectwa Kościoła. Próbki dzieła Ducha są następnie łączone ze sobą za pomocą podsumowań.

Stwierdzenia te, choć być może brakuje im dramatycznego uroku narracji akcji, są istotne dla celów Dziejów Apostolskich. Pokazują nam bieżące skutki każdego zdarzenia i przygotowują scenę dla następnego wydarzenia, o którym Łukasz zamierza opowiedzieć. Podczas wykonywania tych zadań podsumowania cicho, ale stale nadają ton naszemu postrzeganiu obecności i działania Ducha w kościele.

Słowo Pana rosło z mocą. Na początku Dziejów Apostolskich kilka obszernych podsumowań umieszcza Pięćdziesiątnicę, uzdrowienie świeckiego w świątyni oraz sąd nad Ananiaszem i Safirą w kontekście ciągłego objawiania się mocy Ducha w kościele. Odważna i skuteczna ewangelizacja.

Wzajemne współczucie wyraża się w praktycznej pomocy. Radość mieszała się ze zdrowym strachem. Następnie, po wyznaczeniu siedmiu sług, Łukasz wprowadza temat, w związku z którym przedstawi wariacje w dalszej części swojej narracji.

Dzieje Apostolskie 6-7. Dzieje Apostolskie 6-7. Słowo Boże rosło.

Liczba uczniów w Jerozolimie ogromnie się pomnażała, a wielka rzesza kapłanów była posłuszna wierze. Dzieje Apostolskie 6-7. W miarę jak narracja Łukasza rozszerza się, obejmując Judeę i Samarię, „słowo Boże rosło i rozmnażało się”.

Dzieje Apostolskie 12-24. Słowo Boże rosło i pomnażało się. W Persji „słowo Pana rozchodziło się po całej okolicy”.

13-49. Chyba w Pizydii powiedziałem coś innego. W Pizydii słowo Pańskie rozeszło się po całej okolicy.

Dzieje Apostolskie 13:49. Podobnie w Efezie „słowo Pana rośło w siłę i nabierało mocy”. Porównaj 19:20.

W Efezie słowo Pana rośło potężnie i nabierało mocy. Łukasz rozpoczął swoje dwutomowe opowiadanie, odnosząc się, cytuję, do tych, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa. Łukasza 1-2.

NIV. Od początku sygnalizował wagę, jaką przywiązywał do potężnego słowa o Jezusie. Teraz w Dziejach Apostolskich jego wielokrotne nawiązanie do dynamicznego wzrostu słowa podkreśla temat, że moc Ducha Świętego skupia się na radosnym głoszeniu zbawienia w Jezusie Chrystusie.

Zatem drogowskazy. Dzieje Apostolskie 1:8 i 9:15, podając wskazówki geograficzne, jeśli można, zarysy. Stwierdzenia podsumowujące są naprawdę ważne, zwłaszcza we wcześniejszych rozdziałach.

Powtarzające się konta. Trzecią cechą konstrukcji Łukasza jest sposób zapożyczony od tych, którzy opowiadali historię Izraela w pismach Starego Testamentu. Choć współcześni czytelnicy nie mają cierpliwości do tego, co wydaje nam się niepotrzebnym powielaniem, narratorzy biblijni wolą podkreślać wagę wydarzenia, powtarzając historię z niewielkimi zmianami, takimi jak powtórzenie i rozwinięcie motywu muzycznego w symfonii.

Jeśli porównamy na przykład Księgę Rodzaju 24 1-27 z Księgą Rodzaju 24 34-49, jak powinniśmy, ponieważ należą one do tej samej historii, okaże się, że narrator prowadzi nas krok po kroku przez udane poszukiwania sług Abrahama Oblubienica Izaaka, nie raz, ale dwa razy. Po co zmarnowane słowa? Ponieważ Izaak jest synem obietnicy, przez którego potomstwo Bóg dotrzyma obietnicy danej Abrahamowi, dlatego też małżeństwo Izaaka jest kluczowe dla wypełnienia Bożych obietnic. Jesteśmy zaproszeni, abyśmy zdumiewali się i jeszcze raz zdumiewali zdumiewającym przewodnictwem i postanowieniem Boga, który dał wybraną przez siebie oblubienicę dziedzicowi przymierza.

Podobnie Łukasz używa powtórzeń, aby podkreślić znaczenie trzech kluczowych wydarzeń. Wyciągnijmy ich wszystkich razem. Jednym z nich jest wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy.

Po drugie, nawrócenie Korneliusza i jego współpracowników. I po trzecie, nawrócenie Saula z Tarsu. Po pierwsze, przyjście Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy jest opisane w rozdziale drugim.

Ale wspomina o tym także Piotr w swoim raporcie dla Kościoła jerozolimskiego dotyczącym Korneliusza, wraz ze szczególnym przypomnieniem słów Jezusa zacytowanych przez Łukasza przed Pięćdziesiątnicą. Wtedy przypomniałem sobie, co powiedział Pan. Jan chrzczył wodą, ale wy zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym.

Dzieje Apostolskie 11:16. To właśnie mówi Jezus w Dziejach Apostolskich 1:5. Czekajcie na obietnicę Ojca, którą On powiedział, usłyszeliście ode mnie. Ponieważ Jezus mówi w Dziejach Apostolskich 1:5, Jan chrzczył wodą, ale wy już za kilka dni zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym. Wypełniło się to, gdy Jezus i Ojciec wylali Ducha Świętego na Kościół.

Podczas soboru w Jerozolimie Piotr ponownie przypomina o darze Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy. Dzieje Apostolskie 15:8. To drugie powtórzenie, choć jest to stwierdzenie podsumowujące. I tak trzy razy mamy odniesienie do Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy.

Dzieje Apostolskie 15:8. A Bóg, mówiąc Piotr, który zna serca, dał o nich świadectwo, dając im, poganom, Ducha Świętego, tak jak to uczynił i nam. Poprzez te odniesienia Łukasz, podobnie jak to zrobił w przypadku nas, wspomina Pięćdziesiątnicę. Poprzez te odniesienia Łukasz przypomina nam, że przyjęcie Ducha jest kamieniem probierczym chrześcijańskiego doświadczenia.

Nie ma Ducha Świętego, nie ma nawrócenia. To takie proste. Po drugie, nawrócenie pogan w domu Korneliusza zostało opisane nie tylko przez Łukasza jako narratora w rozdziale 10, ale także przez Piotra po jego powrocie do kościoła w Jerozolimie, podając szczegóły jego przygotowawczej wizji.

Ponownie 11:4-17. Piotr ponownie nawiązuje do punktu zwrotnego w domu Korneliusza, gdy przemawia na radzie apostołów i starszych w Jerozolimie. Bracia, wiecie, że jakiś czas temu Bóg dokonał wśród was wyboru, aby poganie usłyszeli z moich ust orędzie ewangelii i uwierzyli. Dzieje Apostolskie 15:7 UBG.

Tak więc wydarzenie zbawienia rodziny i przyjaciół Korneliusza mamy w rozdziale 10. Piotr powtarza je kościołowi w Jerozolimie, rozdział 11:4-17. A potem jeszcze raz podsumowanie w 15:7 na soborze w Jerozolimie. Po co rozpisywać się na ten temat, pyta Johnson, ponieważ wylanie Ducha Świętego, Boży dar powitania pogan w obecności Piotra, czyni z nich świadka, który może zaświadczyć, że Boże zbawienie przełamało granice kultowej i kulturowej odrębności Izraela.

Zmartwychwstały Pan wzywa krańce ziemi, aby zwróciły się do Niego o zbawienie. A kiedy nadchodzą, usuwa z ich drogi ruiny murów, które trzymały bezprawnych kosmitów poza przywilejem przymierza Izraela. Obrzezanie, sanktuarium, kalendarz, dieta, wszystko to zostaje pominięte.

Tak jak chwała Boża rozlewa się na obcych. Trzy, w końcu trzykrotnie czytamy o nawróceniu Saula z Tarsu. Najpierw od narratora, rozdział 9:1-30. Następnie dwukrotnie we własnych przemówieniach Pawła, 22:1-16, 26:2-18. Rzeczywiste wydarzenie opisuje narrator w 9:1-30. Paweł w swoich przemówieniach powtarza to, 22:1-16, 26:2-18. Chociaż intrygujące różnice w szczegółach stanowią dla nas zagadkę, relacja o budzącej grozę Chrystofanii w drodze do Damaszku jest zasadniczo taka sama we wszystkich trzech relacjach.

Może wydawać się dziwne, że Łukasz nie oszczędzał papirusu, umieszczając zwięzłe podsumowanie w rozdziałach 22 i 26. Na przykład, cytuję, potem Paweł opowiadał o swoim nawróceniu, bliski cytat. Ale ekstrawaganckie powtórzenia Łukasza są lepszym sposobem.

Nie pozwoli nam zapomnieć o zmieniającym świat znaczeniu powołania apostoła do pogan. Sprawi, że będziemy wciąż na nowo słuchać tego wezwania. I przy każdym powtórzeniu dodaje szczegóły, które zwiększają blask tego podboju łaski.

Prześladowca stał się propagatorem. Wzór zadufania zredukowany do pokutnej zależności od prawości drugiego człowieka. Powściągliwy fanatyk czystości Izraela, wysłany, aby obcować ze skażonymi poganami jako wybitny przejaw oczyszczającego miłosierdzia Bożego.

Zobacz 1 Tymoteusza 1 :12-16, gdzie Paweł mówi, że Jezus stawia go jako największego, nawróconego, który jest największym z grzeszników, jako przykład cierpliwości, miłosierdzia i łaski Jezusa. 1 Tymoteusza 1:12-16 Czwartym strukturalnym drogowskazem jest znaczenie głoszenia w Dziejach Apostolskich. Łukasz ilustruje swoje uporczywe przypominanie o rozwoju słowa, zachowując znaczną próbkę chrześcijańskiego głoszenia.

Co najmniej 30% tekstu Dziejów Apostolskich składa się z przepowiadania apostoelskiego albo w pełnej formie, albo w skrócie. Wiele cudów zapisanych w Dziejach Apostolskich jest pretekstem do głoszenia. Przedstaw kazania, które wyjaśniają prawdziwe znaczenie cudu.

W rzeczywistości głoszenie jest traktowane bardziej szczegółowo niż powiązane z nim oznaki mocy. Na przykład, chociaż wydarzenia związane z przyjściem Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy są zapisane w 13 wersetach, kazanie Piotra wyjaśniające te wydarzenia zajmuje 23 wersety. Rozdział 2 Podobnie uzdrowienie chromego człowieka w świątyni opisano w 10 wersetach.

Po nim następują dwa przemówienia Piotra zawierające w sumie 22 wersety, wyjaśniające ich implikacje. Rozdziały 3 i 4 Łukasz wybrał strategiczne przemówienia, włączając przykłady tego, jak ewangelia była kierowana do różnych odbiorców w

czasie jej ekspansji od Jerozolimy przez Judeę i Samarię aż po krańce ziemi. Przemówienie Piotra w Jerozolimie w dniu Pięćdziesiątnicy ukazuje związek pomiędzy przyjściem Ducha a wywyższeniem Jezusa.

Rozdział 2 Przemówienie Piotra w Rozdziale 3 Przymierza Salomona i jego kontynuacja przed Sanhedrynem, 4:8-12, skupiają się na mocy imienia Jezusa, która przynosi błogosławieństwa dni ostatecznych. Przemówienie Szczepana jest proroczym oskarżeniem buntu Izraela przeciwko wybawicielom wysłanym przez Boga. Rozdział 7 Prowadzenie do szerzenia ewangelii poza Jerozolimę Następna faza szerzenia ewangelii w Judei i Samarii ma charakter przejściowy.

Mamy krótkie streszczenie głoszenia Filipa Samarytanom i Etiopczykom, 8:12 i 8:32-35. Jednak główne przemówienia skupiają się na nawróceniu Korneliusza i jego przyjaciół poprzez głoszenie Piotra. Gdy słowo dociera na krańce ziemi, słyszymy je głoszone w synagodze rozproszenia.

Rozdział 13 Wśród przesądnych pogan Rozdział 17 Do starszych Kościoła na naradzie 15:13-21 I w słynnym przemówieniu pożegnalnym Pawła w rozdziale 20 Oraz w okolicznościach obrony prawnej rozdziały 22 i 26 pod koniec Dziejów Apostolskich Łukasz pozostawia nas w sensie, gdy kazania Pawła brzmią nam w uszach. Cytujcie – wyjaśniał, składając uroczyste świadectwo o królestwie Bożym i od rana do wieczora przekonując ich o Jezusie z Prawa Mojżesza i proroków. Close cytat, Dzieje Apostolskie 28:23 Cytat, głosił królestwo Boże i nauczał o Panu Jezusie Chrystusie z całą śmiałością i bez przeszkód.

Dzieje Apostolskie 28:31 Jeśli mamy zrozumieć Dzieje Apostolskie i ich przesłanie dla dzisiejszego Kościoła, z pewnością musimy zwracać szczególną uwagę na kazania z Dziejów Apostolskich, przekazane przez Boga komentarze apostołskie na temat poruszających wydarzeń, które wyznaczają wejście Kościoła w erę Ducha Świętego. moc. Dobrze wprowadzenie Dennisa Johnsona zamyka jednoakapitowe zakończenie. Nasze studiowanie Dziejów Apostolskich wzbogaci się, gdy zwrócimy uwagę na mosty łączące potężne dzieło Boga za pośrednictwem apostołów z innymi wymiarami Jego odkupieńczego dzieła i objawiającego słowa.

Most do starotestamentowych słów obietnic i czynów oczekiwanego wybawienia. Most prowadzący do służby Jezusa opisany w Ewangelii Łukasza. Most do listów Pawła i innych apostołów, przez których Duch umieścił swoje dzieła w kontekście teologicznym i wyraźnie skupił się.

Mosty w samej narracji Dziejów Apostolskich, które sygnalizują punkty zwrotne i przeplatające się wątki ciągłości jako przesłanie zbawienia w Jezusie Chrystusie, pokonują przepaści i burzą bariery, aby szerzyć Bożą łaskę zarówno wśród Żydów, jak i pogan. W naszym następnym wykładzie podzielę się własnym studium ludu Bożego w Dziejach Apostolskich, czyli Kościoła w Dziejach Apostolskich.

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 13, Dennis Johnson, Wytyczne dotyczące czytania aktów prawnych, Drogowskazy strukturalne.